

Kočka, Srna a stroj času

Jednoho krásného slunečného dne ležely slečna **Kočka** a slečna **Srna** na zahradě. Prohlížely si časopisy, aby věděly, co se děje ve světě. Později, když měly všechny časopisy přečtené, našly knihu, kde bylo napsáno: „Stroj času je velmi dobře skrytý na půdě domu č. 7“.

To byl ale přece jejich dům! Obě rychle vyběhly na půdu a začaly hledat. Po hodině hledání ale nic nenašly.

Nakonec slečna Kočka prohlásila: „Ty, Srnčo, to hledání je strašná nuda, ale nesmíme to vzdát!“

„Hele, Číčo, tady je nějaká truhla a jsou v ní plyšáci,“ zvolala nadšeně Srnka. A pak Kočka slyšela jen vzdalující se „uáááááááá, pomóóóóóóóó.....“

„Srni, jsi celá?“ „Asi jo, ta věc má propadající dno!“ zazněla Srnčina odpověď, jako by byla zavřená za mnoha dveřmi. „Jdu za tebou,“ zakřičela Kočka. Měla hrozný strach, ale kamarádku v tom nechtěla nechat samotnou. Přeskočila okraj truhly a při tom sešupu zaslechla: „Nééé, Koči, nééé!“ Ale už se to nedalo zastavit.

„Co je tohle?“ ukázala Srnka na největší předmět. „Nesahej na to!“ varovala Kočka. „A proč?“

„Protože to vypadá na matraci na pérkách, která tě vystřelí někam do aleluja, Srni.“

„No jo, Číčo, co když pod tím je stroj času?“

Kočka se ještě pokusila křiknout na kamarádku, aby se té matrace skutečně nedotýkala, ale už bylo pozdě. Slyšela jen volání o pomoc, které se rychle vzdalovalo,..... a potom bylo ticho.

„Kde jsi, Srni?“ zeptala se Kočka. „Pod tebou!“ zaúpěla. „Zůstaň, kde jsi, letím za tebou!.....úááá!“

Jediná cesta, která se před nimi ukázala, byl dlouhý tobogán. Když sjely dolů, Kočka si všimla, že Srnka má zvláštní **boty**. „Co to máš za boty?“ „Našla jsem je v truhle, ale sedmimílové nejsou.“

„Škoda. Hlavně že ti sluší.“

V tom obě zahlédly hromadu starého harampádí, kterou hned začaly prohledávat.

„....a tohle je kolo, tohle je termoska, pánvička, roztrhaný **stan**, rádio,....Číčo, mám ho! No jasně, je to stroj času!“

Obě ho společně vytahovaly z harampádí, aby si ho mohly prohlédnout. Bohužel se ale v jeden okamžik dotkly nějakého místa a tím stroj času spustily. Letěly přes 2. světovou válku, 1. světovou válku, dobu Boženy Němcové, dobu Jana Ámose Komenského a stále dál. Stroj času se zastavil až v době vlády Karla IV.

„Kde to jsme, Číčo?“ „V lese, Srni.“ „Ale já se strašně bojím, slyším koňská kopyta! Jsou tady!“

V tom jim za zády zbrojnoši prohlásili: „Jménem krále Karla IV. vás odvedeme na hrad Karlštejn!“

„Jak se o nás tak rychle dozvěděli, Srni?“ „To vůbec nevím,“ odpověděla Kočka.

Cesta na Karlštejn byla nekonečná. V jednu chvíli se Srna naklonila ke Kočce a pošeptala jí do ucha:

„Ty, Číčo, co kdybychom se vrátily zpátky do naší doby pomocí toho stroje času?“ „No jo, Srni, to bychom ho ale nesměly zapomenout v tom **lese**.“

Po nějaké době konečně přijely na Karlštejn a nestačily se divit. Byla tam celá královská rodina. To bylo divné, protože tam ženy nesmí.

„Dobrý den, Vaše veličenstvo,“ pozdravily obě kamarádky zároveň.

„Buďte zdravý, dámy,“ odpověděl jim král. „On nám řekl dámy, Čičo, slyšelas to, slyšela s to?“

„Ano, hlavně buď v klidu!“

„Vaše veličenstvo, proč je tu Eliška Pomořanská, když na Váš hrad ženy nesmí?“

„Pro tuto chvíli jsem udělal výjimku.“

„Gratuluji k narození syna Václava IV.,“ řekla Srna.

Společně si potom povídali další hodinu. Kočka se Srnou mu řekly odkud jsou a jak se do jeho doby dostaly. Pověděly mu, co všechno ho čeká a jak i v naší době bude významný. Poté se s králem rozloučily a vydaly se zpět do lesa ke stroji času.

„Mám pocit, Čičo, že jsme v lese dřív pěšky, než kdybychom jely na koních.“

„Srni, vidím ho, vidím ho! Vidím stroj času!“

Obě hned začaly na stroji času hledat správné místo, které je vrátí do jejich doby. Podařilo se to. Po návratu se vydaly Kočka se Srnou k **říčce**. Postavily si tam **stan**, na **ohni** si opekly špekáčky a ve žhavém popelu **brambory**.

Prohlížely si starou zaprášenou knihu, ve které bylo.....

Veronika Kučerová, 5.A

O kocourovi Flíčkoví

Byl jeden hluboký **les**. U něho stála malá chaloupka, kde bydlela kočičí rodina. Měla zeleninovou zahrádku, kde pěstovali **brambory**, mrkev, rajčata a sousty jiné zeleniny.

„Už je podzim,“ řekl kocour Flíček, „je načase vykopat brambory.“ Sklidil jich spousty, byly veliké, ale hodně špinavé. Kocour nevěděl, kde je má umýt. Sundal si **boty** a dal do nich brambory. Hledal nějakou **říčku**. Vykračoval si po lese, v tom před ním vyběhla ze křoví **srna**. Kocour se jí lekl a spadl do vody. „Á hele, říčka tu je,“ zaradoval se Flíček. Umyl brambory a šel zpátky domů.

Doma na něj čekala koťata s mámou. Rozdělali si **oheň** a postavili **stan**. Na večeři si upekli brambory s makrelou. Když všechno snědli, šli spokojeně spát.

Edita Hotárková, 5.A